

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

SHARON KENDRICK

Keršto spąstuose

2017 gegužė–birželis

Knygute.lt

Sharon Kendrick
(Šeron Kendrik)

KERŠTO SPAŠTUOSE

Romanas

Versta iš Sharon Kendrick, The Ruthless Greek's Return, 2015

© Sharon Kendrick, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0219-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

Kažkas buvo ne taip. Džesika pajuto tai vos tik įžengusi į pastatą. Ore tvyrojo laukimo ir jaudulio nuotaika. Tarsi pasikeitimas būtų fizinis.

Džesikos gerklę suspaudė baimė. Nes žmonėms nepatiko pokyčiai. Nors tai buvo beveik vienintelis tikras dalykas gyvenime, niekas jų nelaukė. O ji juk buvo iš tų, kurie visa širdimi nekenė pasikeitimų.

Išoriškai pagrindinis prabangių juvelyrinių dirbinių parduotuvių tinklo biuras atrodė taip pat. Tos pačios minkštos sofas, kvapios žvakės ir tviskantys sietynai. Tie patys plakatai su spindinčiais papuošalais, paguldytais tamsaus aksomo klostėse. Ant sienų kabėjo akį traukiančios nuotraukos, kuriose moterys svajingai žvelgė į sužadėtuvių žiedus, o beprotiškai patrauklūs sužadėtiniai neatitraukė akių nuo jų pačių. Čia kabėjo net plakatas su pačia Džesika, kuriame ji stovėjo atsirėmusi į sieną jūros fone ir mėsliai žvelgė į tolį, o jos riešą puošė įspūdingas laikrodys iš platinos. Džesikos žvilgsnis trumpam užkliuvo už šio plakato. Bet kas į jį pažvelgęs pamanytų, kad sniego bal-

tumo palaidinukę vilkinčios ir glotnius plaukus į uodegėlę susirišusios moters gyvenimas – puikus ir ramus. Ji ironiškai šyptelėjo. Kaip klydo tie, kurie sakė, kad kamera niekada nemeluoja.

Žvilgtelėjusi į savo blyškios odos batus, kuriems pavyko atlaikyti kelionę iš Kornvalio sausiams, Džesika priėjo prie priimamojo sekretorės, dėvinčios naują palaidinę gilia iškirpote, lankytojų akims atveriančią jos pūpsančią krūtinę. Džesika sumirksėjo. Užudė naujų baldų kvapą, susimaišiusį su gardenijų aromatu, sklindančiu nuo degančių žvakių. Net ir didžiulė rožių puokštė ant puošnaus stiklinio stalo atrodė kitaip.

– Labas, Siuze, – pasisveikino Džesika ir pasiūlymą pauostyti rožę, kuri, pasirodo, visiškai nekvepėjo. – Man paskirtas susitikimas trečią valandą.

Siuzė pažvelgė į savo kompiuterio ekraną ir nusišypsojo.

– Taip, tikrai taip. Malonu tave matyti, Džesika.

– Man irgi smagu čia būti, – tarstelėjo Džesika, nors tai *nebuvo* tiesa. Mergina, visa esybe pasinėrusi į gyvenimą kaime, į Londoną atvyk-

davo tik tada, kai tai būdavo būtina. O šian-
dien kaip tik tokia diena – į susitikimą ją pa-
kvietė mįslingu elektroniniu laišku, kuris sukė-
lė daugiau klausimų, nei davė atsakymų. To-
dėl jautėsi šiek tiek sutrikusi. Būtent todėl nu-
simetė džinsus ir megztinį ir stovėjo priimama-
jame apsirengusi savo miesto drabužius ir san-
tūriai šypsodamasi, kaip iš jos buvo tikimasi. Ir
nors viduje širdis plyšo dėl to, kad Hana išvy-
ko... ką gi, netrukus išmoks su tuo susitvarky-
ti. Gyvenime buvo tekę tvarkytis ir su baises-
niais dalykais.

Nuo lietpalčio nusibraukusi kelis lietaus laše-
lius Džesika pašnibždomis paklausė:

– Gal tu žinai, kas čia vyksta? Kodėl mane
staiga iškvietė, jei fotografuoti naujam kata-
logui turiu pradėti tik vasaros pradžioje?

Siuzė apsidairė kaip žmogus, matęs per daug
filmų apie šnipus.

– Iš tikrųjų žinau, – Siuzė trumpam stabtelė-
jo. – Turime naują bosą.

Džesika vis dar šypsojosi.

– Tikrai? Pirmą kartą apie tai girdžiu.

– Nieko keisto, kad negirdėjai. Sudarytas rim-
tas perėmimo sandoris – viskas *labai* slapta.
Naujasis savininkas yra graikas. Tikras grai-

kas. Ir tikras plevėsa, – Siuzės akys patamsėjo.
– Ir labai pavojingas.

Džesika pajuto, kaip pasišiaušė smulkūs plaukeliai ant sprando, tarytum kažkas šaltas pirštis būtų perbraukęs jos odą. Kaskart išgirdusi žodį *graikas* neturėtų taip reaguoti, tačiau negalėjo to suvaldyti. Anksčiau būdavo dar blogiau: kaskart, paminėjus ką nors graikiško, širdis pasrūdavo krauju. Elgėsi kaip Pavlovo šuo, kuriam, suskambus varpeliui, prasidėdavo seilėtekis. Kaip tie kvaili šunys, kurie tikėjosi būti pamaitinti, tačiau jiems prieš nosį padėdavo tuščią dubenėlį. Kaip apgailėtina! Džesika pažvelgė į Siuzę ir priverstinai nerūpestingu balsu tarė:

– Tikrai? Pavojingas narsuolis?

Siuzė papurtė raudonų plaukų kupetą.

– Ne, seksualus ir pavojingas, ir tai žino, – žybtelėjęs telefono aparato lemputei Siuzė nuspaudė jį idealiai sutvarkytu nagu. – Netrukus pati suprasi.

Kildama liftu į viršutiniame aukšte esantį biurą Džesika mąstė apie Siuzės žodžius. Mielai būtų pasikeitusi vietomis su ta mergina. Nes naujojo boso žavesys nubėgs nuo jos kaip vanduo nuo žąsies. Per savo gyvenimą buvo

sutikusi vyrų, skleidžiančių testosterono debesis. Tačiau nudegė pirštus. Lifto veidrodžiuose matė savo atvaizdą. Iš tikrųjų buvo tik vienas vyras, nudeginęs ją visą, kūną ir sielą. Todėl Džesika vengė *pavojingų* vyrų ir viso to, kas buvo su jais susiję.

Liftas sustojo ir pirmas dalykas, kurį Džesika pastebėjo, buvo tai, kad ir čia viskas pasikeitė. Daugiau gėlių, bet visur tuščia ir keistai tylu.

Tikėjosi pamatyti nedidelę vykdomųjų direktorių delegaciją ar išgirsti fanfaras, tačiau nebuvo net paprastai čia sėdinčios bauginamai atrodančios padėjėjos, saugančios įėjimą į šventovę. Džesika apsidairė. Durys į kompanijos vadovo biurą buvo atidarytos. Ji pažvelgė į laikrodį. Lygiai trys valandos. Ar tiesiog eiti į vidų ir prisistatyti? Ar likti čia ir laukti, kol kas nors išeis ir pamatys ją čia? Akimirką Džesika abejojo, tačiau staiga iš biuro pasigirdo balsas su ryškiu akcentu, kuris jos oda nuslydo it medumi išteptas žvirgždas.

- Nestovėk ten, Džese. Užėik. Laukiau tavęs.

Džesikos širdis stabtelėjo. Šmėstelėjo mintis, kad protas su ja žaidžia. Priminė sau, kad visi Viduržemio jūros regiono vyrų balsai skamba panašiai ir kad tai tikrai negali būti jis. Nes kaip galėtų iš karto atpažinti balsą, kurio ne-

buvo girdėjusi metų metus?

Bet ji klydo. *Oi, kaip klydo.*

Džesika pasuko balso link, įėjo pro duris ir sustingo didžiulio kabineto centre. Ir nors galvoje mainėsi galybė painių minčių, o kūnas staiga įsitempė, mergina niekaip nebūtų galėjusi paneigti už stalo sėdinčio vyro tapatybės.

Tai tikrai *buvo* jis.

Lukas Sarantosas, sėdintis Londono fone ir atrodantis kaip savo turtus stebintis karalius. Didžiulis, susimąstęs ir viską kontroliuojantis. Jo lūpas iškreipė ironiška šypsena. Ilgas kojas buvo ištiesęs po stalu, o rankomis užsirėmęs ant plataus stalo, lyg pabrėždamas, kad viskas *čia* priklauso jam. Sukrėstai Džesikai pro akis nepraslydo prabangus tamsiai pilkos spalvos kostiumas, idealiai prigludęs prie galingo kūno. Nieko negalėjo suprasti. Juk Lukas dirbo asmens sargybinium. Aukščiausios klasės asmens sargybinium, devynių drabužių, kurie padėdavo išnykti minioje, o ne joje išsiskirti. Ką jis veikė čia šitaip apsirengęs?

Iš pat pradžių Lukas jai buvo draudžiamas vaisius ir to priežastį buvo nesunku pastebėti. Žmonėms įbauginti užtekdavo deginančio jo juodų akių žvilgsnio. Tokio žmogaus Džesė dar

niekada nebuvo sutikusi ir turbūt jau niekada nebesutiks. Jis privertė ją geisti dalykų, kurių nemanė norinti, o kai jai tai suteikė, privertė norėti dar daugiau. Lukas buvo tikra bėda. Džesika tai suprato.

Vaizdas priešais Džesę tai liejosi, tai tapdavo toks ryškus, kad beveik skaudėjo akis. Norėjo, kad pamačiusi Luką jaustų tik abejingumą. Kad jis būtų tik blausus ankstesnio gyvenimo ir praėjusio laiko prisiminimas.

Svajok nesvajojusi.

Lukas sėdėjo atsirėmęs juodame odiniame krėslė, kuris atspindėjo šviesą kaip jo vešlūs plaukai, bangelėmis gulantys ant sprando. Tačiau jo šypsena nebuvo linksma. Jis žvelgė į ją šaltai vertindamas. Džesika jautėsi tarsi varstoma šiaurinio vėjo. Skvarbus juodų akių žvilgsnis vėrė ją kiaurai ir akimirką pajuto galinti nualpti. O tai nebūtų taip jau blogai. Jei susmuktų ant grindų, turėtų dingstį pasprukti nuo kabliuko, ant kurio užkibo. Jis būtų priverstas iškviesti medikus, o šių buvimas čia praskiestų jo visa apimančią įtaką.

Tačiau tas jausmas greitai praėjo. Įpratusi nuolat slėpti savo jausmus Džesika apsimestinai ramiai apsidairė po kabinetą. Svetimas žmogus jos veide būtų pastebėjęs tik smalsu-

mą.

- Kur dingo padėjėja, kuri paprastai čia sėdi? Luko veide šmėkštelėjo susierzinimas.

- Praėjo aštuoneri metai, - tyliai tarė jis. - Aštuoneri ilgi metai nuo mūsų paskutinio susitikimo, o tu sugebi man užduoti tik banalų klausimą apie personalą?

Luko pasitikėjimas savimi trikdė Džesę beveik taip pat kaip jo išvaizda. Praėjusių dienų arogancija, rodės, dingo kartu su sutrintu odiniu švarku ir išblukusiais džinsais. Tačiau net pagal užsakymą pasiūtas kostiumas negalėjo paslėpti šio vyro skleidžiamo seksualumo. Ar dėl to jos kūnas ėmė reaguoti kaip senais laikais? Kodėl staiga prisiminė deginantį Luko bučinį ant savo lūpų ir nekantrius pirštus, kai jis kilstelėjo jos teniso sijoną, ir... ir...

- Ką čia darai? - paklausė ji staiga ne tokiu ramiu balsu, kaip norėjo. Tikėjosi, kad Lukas to nepastebėjo.

- Kodėl tau nenusirengus palto ir neprisėdus, Džese? - apsimestinai švelniai pasiūlė Lukas. - Kažkodėl labai išbalai.

Džesika norėjo paprieštarauti, kad ketina stovėti ir toliau, tačiau netikėtas susitikimas su Luku *tikrai* išmušė iš pusiausvyros. Ir mintis

nualpti turbūt taip pat nėra itin gera. Atsidurtų horizontalioje padėtyje – visai nenorėjo atsi-merkusi pamatyti virš savęs palinkusį Luką. Pasilenkusį, tarytum norėtų ją pabučiuoti... O juk iš tikrųjų žiūrėtų į ją kaip į iš po akmens išlindusį vabalą.

Džesika priėjo prie Luko parodytos kėdės ir susmuko joje. Iš rankų išslydusi rankinė tyliai šlumstelėjo ant žemės. Džesė pakėlė žvilgsnį ir pažiūrėjo į nieko nesakančias tamsias Luko akis.

– Tai... staigmena, – nerūpestingai pasakė ji.
– Įsivaizduoju, kad taip ir yra. Sakyk... – Luko akys blykstelėjo. – Koks jausmas įeiti į kabinetą ir suprasti, kad čia esu aš?

Mergina gūžtelėjo pečiais, lyg nerastų žodžių, kaip jam atsakyti, o jei turėtų, nebuvo tikra, ar norėtų, kad jis juos išgirstų.

– Turbūt viską galima kažkaip... paaiškinti? Lukas neatrodė nusiteikęs jai padėti.
– Ką paaiškinti, Džese? Gal galėtum konkrečiau?

– Tai, kad sėdi čia ir elgiesi tarsi...
Vėl ta pusę lūpų iškreipianti šypsena.

– Tarsi viskas aplinkui priklausytų man?
Džesė nurijo gumulą gerklėje. Luko aroganci-

ja veržėsi per kraštus.

- Na, taip.

- Nes viskas čia iš tikrųjų yra mano, - staiga nekantriai atšovė jis. - Įsigijau kompaniją, Džese. Ir dabar man priklauso visos *Lulu* parduotuvės, miestuose, oro uostuose ir kruiziniuose laivuose visame pasaulyje.

Džesės oda nuėjo pagaugais. *Susikaupk*, - mintyse liepė sau. Tu tai gali. Esi įvaldžiusi šį mokslą.

- Aš nežinojau... - tarė ramiu balsu.

- Kad esu pakankamai turtingas?

- Na, to irgi nežinojau, - šypsena Džesės veide laikėsi tartum įrėžta peiliu. - Ir to, kad domiesi juvelyriniais dirbiniais ir laikrodžiais.

Lukas suglaudė abiejų rankų pirštus prieš save ir įdėmiai pažvelgė į akvamarino spalvos akis. Kaip visada, jos šukuosena atrodė tobulai. Net po itin energingo sekso Džesės plaukai krisdavo tvarkingu blizgančiu kriokliu. Rausvai spindinčios lūpos gaivino miglotus prisiminimus, kurie šiurpuliu nubėgo jo oda. Džesika Kartrait. Moteris, kurios negalėjo pamiršti. Moteris, kuri jį atskleidė, o tada paliko visiškai susipainiojusį. Ji yra jo išblyškęs ir nelauktas atpildas. Lukas lėtai iškvėpė ir žvilgsniu nes-

kubėdamas nužvelgė merginą nuo galvos iki kojų – juk turi teisę apžiūrėti ją kaip ir bet kokį kitą gražų pirkinį, kurį ką tik įsigijo.

Džesikos stilius, kaip įprasta, buvo santūrus. Klasikinis ir ramus. Puikios kūno formos nekėlė abejonių, kad ji buvusi sportininkė. Ji niekada nedėvėdavo atvirų drabužių ir nesirinkdavo ryškaus makiažo, paprastai atrodydavo natūraliai ir tai nepasikeitė. Lukas pats buvo nustebintas to, kaip Džesė jį traukė. Taip ir neišsiaiškino priežasties. Jis pastebėjo, kaip jos balta palaidinė buvo prigludusi prie nedidelių dailių krūtų ir kaip ausyse spingsi perlų auskarai. Šviesūs plaukai surišti į uodegėlę. Tokia šukuosena pabrėžė aukštus jos skruostikaulius. Džesika atrodė atsiribojusi ir neprieinama. Bet tai buvo melas. Nes po netikru šaltos mergelės įvaizdžiu slėpėsi tokia pat kaip ir visos – lėkšta ir godi moteris, ar ne? Tokia, kuri paimtų iš tavęs tai, ko nori, ir tada paliktų, žiopčiojantį kaip iš vandens į krantą išmestą žuvį.

– Daug ko apie mane nežinai, – Lukas kietai sučiaupė lūpas ir pajuto, kaip maloniai suplūsta kraujas į paslėpsnius. Ir dar daug dalykų, kuriuos jai teks sužinoti.

– Nesuprantu.....